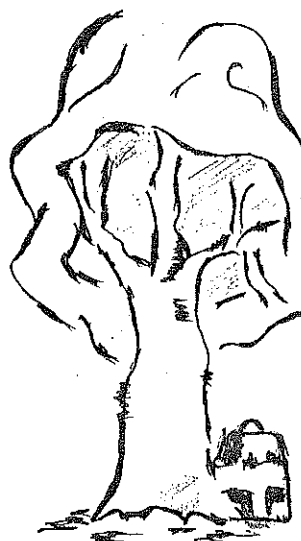

2006 metai

Tvirtai įsikerojusios „Ažuolo“ šaknys mūsų nupėduotoj žemėj. Kiekvienais metais jis storėja, tiesia šakas aukštyn, nokina naują giliukų derlių, nusidažo

spalvingais išpūdžiais. Taip ir šiomet. Pažvelk į jo lapus - vieni švyti baltumu, akinusiu slidininkus saulėtuose Vištyčio sniegynuose, įsupusiu Kuršių Nerijos kopų tyloje, Tatruose ar Digorijos ledynuose, putojusiu Umbos slenksčiuose. Kiti nutapyti ugniniu raudoni saulėlydžių, saulėtekių ir laužo liepsnų atsispindėjusių pailsusio žygeivio akyse. Yra ir smaragdinės kalnų ežeriukų spalvos, ir sodrios slėnių žalumos, ir vasaros dangaus gilaus mėlynumo, kuriuo džiaugėmės sugulę atsikvėpti tarp siūruojančių smilgų, ir auksinio rudeniško Punios šilo geltonumo. Dargi įlieta Turkijos kalnynų raudonio, urvų spindinčio balto grožio, Norvegijos fiordų ūkanotos melsvos pilkumos, Tanzanijos klajoklių margų išpūdžių.

Paklausk – „Ažuolo“ ošime išgirsi traukinio dundesį, upės šniokštimą, džiugius sėkmingai viršinę pasiekusio, naują urvą aptikusio ar pavojingą slenkstį įveikusio šūksnius, smagų susibūrimų klegesį, iš

alkanų burnų išsiveržusį „Kusačių“, gitaros skambius akordus, tolstančią žygio dainą, ramius ir tvirtus senųjų ažuoliečių žodžius: sužinok, pamatyk, suprask, nepamiršk, išsaugok, pasidalink.

Gyvenk po „Ažuolo“ šakom, stebėk, kaip jis auga, ir prabėgus dar vieniems kelionių ir išpūdžių metams smalsiai atversk šviežutėlį „Ažuoliuką“.

Interviu su Ex- vadu Andriumi:

- Ar pasikeitė tavo gyvenimas ir kaip pasikeitė kai buvai išrinktas vadu?

Aišku, kad pasikeitė. Ažuoluose esant vadu reikia būti nuolat pasitempusiu, atstovauti klubą renginiuose, tarti įvadinį žodį ir atlikti kitokius formalumus, organizuoti įvairius renginius...Iš pradžių buvo sunkoka, bet paskui pripratau. Vado pareigos suvalgė daug laiko (niam niam niam :), bet kartu tai buvo be galo malonu. Tai buvo galimybė įgyti nemažai patirties, kurią galėsiu perteikti ateityje.

- Kaip suprantu buvo juodų ir baltų dienų, o kaip reagavai į viešųjų ryšių akciją „KTU prestižo reikalas“?

Vos tik išvydęs prezentaciją sunerimau, nes iš pirmo žvilgsnio padėtis atrodė pakankamai rimta vien dėl to fakto, kad „prestižo reikalas“ buvo elektroniniu paštu išsiuntinėtas KTU vadovybei. Tačiau vakare susirinkę seniai ažuoliečiai viską labai taktiškai išsprendė ir tuo pačiu mes pasinaudojom galimybe išreklamuoti Ažuolo vardą. Manychiau, kad tai buvo gera pamoka.

- Kaip sakant nėra to blogo kas neišeitų į gerą...O koks įvykis tau paliko šilčiausius prisiminimus?

Ypač šilti prisiminimai yra iš „Nacionalinio extrimo Vištytyje“. Tada visą dieną buvo šalta šalta, o vakare šilta šilta... Dar kart dėkui Mindei ir jo giminėm už karštą pirtelę ir šašlykus! O šiaip dar patiko Muzikos vakaras. Buvo labai šilta ir jauki atmosfera.

- O kuo didžiuojiesi?

Kvailas klausimas. Nemėgstu didžiuotis.

- Jei tavo būtų išrinkę antrą metą kadencijai (kas realiai grėstė) kaip vadovautum antrą kartą? Ar ką nors keistum?

Manychiau ažuolai yra tokia organizacija, kurioje norint įnešti kažką naujo ir naudingo nebūtina būti tarybos nariu. Aktyvinant klubo veiklą ir taip galima prisidėti naujomis idėjomis, savo patirtimi, iniciatyva. Tad kažką keisti itin kardinaliai nematau prasmės. Nors aišku būna visokių situacijų...

- Kaip vertini naują vadą Styrą? Ir ko jam palinkėtum?

Manychiau, kad naujas vadas savo entuziazmu ir energija tikrai turėtų dar labiau išjudinti ažuolo veiklą, tad linkiu jam daug jėgų ir kantrybės!

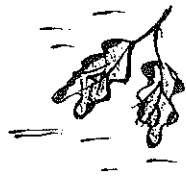
Ir su dabartiniu vadu Dariumi:

Ar tikėjaisi, kad tapsi naujuoju vadu?

Visai nesitikėjau, maniau vadu turėjo būt mano pirmo kalnų žygio vadas - Vaidotas, iki šiol vadovavęs Andrius ar buvusi metraštininkė Dovilė, girdėjau daug gerų atsiliepimų apie Justą. Kiekvienas jų turi puikių vado savybių, todėl tikiuosi daug patarimų, pamokėlių ir paramos.

Ką planuojai nuveikti ažuolų labui?

Ažuoluose veiklos tikrai daug. Turiu eilę savo idėjų, be to labai daug veiklos krypčių galima rast Ažuolų istorijoje. Norisi, kad be visos eilės Ažuolo rengimų, per ateinančius metus pasaulį išvystų ažuolų dainynėlis - iš kurio ir pats mokinsiuos dainų, smagu būtų jei įvyktų uolų laipiojimo varžybos ant atnaujintos KTU sienelės statybos fakultete, reiktų atnaujinti ažuolų ženklėlių ir žalvarinių lapelių gamybą, norisi, kad ažuolų komanda nugalėtų ne tik kalnų technikos, bet ir kitose varžybose. Smagu būtų išvysti ažuolų fotogalerijos nuotraukas parodose temaika "Kol dar batai nesudilo...". Reiktų populiarinti ir reklamuoti ažuolų organizaciją bei jų darbus. Idėjų ir noro daug, tikiuosi bus galimybių viskam įgyvendinti.

Ar keisi ką nors iš pamatų?

Iš pamatų tikrai keisti nieko nereikia, nes KTU Ažuolas - turi labai tvirtus ir senus pamatus, tvirtesnių - neįsivaizduoju.

Kiek žinau tavo gyvenime svarbią vietą užima sportas. Ar tai atsileps ir ažuolo veikloje?

Kažkada svajojau baidare plaukti Sidnėjaus olimpiadoje, beprotiškai treniravausi, o dabar sportas yra laisvalaikio praleidimas - iš sportinės baidarės persėdau į turistinę, mėgstu sudalyvaut įvairiose varžybose. Ažuolai turėtų dalyvauti ne tik kalnų technikos varžybose, bet rungtis ir baidare, ir dviračiu, ir Eko maratone medalių nurašyt - kiekvienas ažuolietis yra ne tik fiziškai, bet ir dvasiškai tam pasiruošęs, gaila, kad dažnai ažuolų komanda medalių yra priversta nuskinti persivadinus rėmėjų vardu.

Ar vesi žygelius?

Neįsivaizduoju ažuolų be žygių ir žygelių. Ažuolai keliauja daug - kažkur reikės įterpti žygelius baidarėmis.

Kaip įsivaizduoji tikrą ažuolietį?

Aktyvus, tvirtas, ištvėrimingas, su dideliu vertybių sąrašu, šiuolaikiškas, o svarbiausiai - jo viduje virte verda ažuolietiškos idėjos ir veržte veržiasi keliauti, vis nenustoja galvot "kada vėl į kalnus keliausiu".

Ką palinkėtum naujai tarybai ir kitiems ažuolo nariams?

Daugiau žygių, daugiau pergalių, aukštesnių viršūnių ir sudėtingesnių perėjimų, daug įspūdžių žygiuose, keliaut ne tik po Lietuvą, bet ir toli už jos ribų, o svarbiausia - niekuomet neužmiršti ažuolietiško auklėjimo ir vertybių.

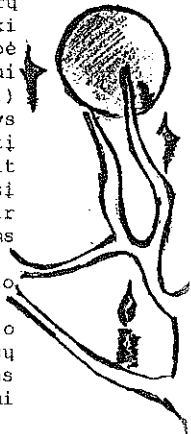
Apie batų ir baltų laisvę

"Šitan langan ir pasibeldė", - linktelėjo žila galva mūsų nugarų pusėn. "Nusileidę parašiuotais visa savaitę slapstydamiesi keliavo iki mūsų trobos. Kvietėm vidun, bet atsisakė - nesaugu. Tėvas liepė nuvesti partizanus raistan, kad enkavėdistai nesusektų. Paskui nešdavau jiems maistą, ne vieną naktį bunkeryje ir nakvojau. (...) Netrukus po partizanų žūties tėva išdavė. Į kiemą suvirto būrys enkavėdistų, tardė, mušė tėva, o paskum kažkur išsivedė. Per naktį nesulaukėm grįžtant, su motina nusprendėm iki pietų palaukt ir eit jojo ieškot. Kaip tadu prireikė į kluoną nueit. Radau pasrūvusį kraujais ir virve prie sienos pakarta", - kiek palenkęs galvą ir žiūrėdamas į virpančią ranką glamžydamas beprasmi popieriuką mums pasakojo Algimantas Viržaitis, partizanų ryšininko sūnus.

"Pasijutau kaip niekad - žmogus iš Lietuvos", - iš atminties iškilo žodžiai, kuriuos tarėme draugų ažuoliečių vestuvėse.

"Mes nepamiršom", - prisipažinom sausio 13-tąją Laisvės Alėjoje, o kovo 11-tą plazdenom trispalvę, Nemunui baidarę siūbuojant. Jie mūsų Lietuvėlę gynė dar ir XIV amžiuje. Kovojo, žuvo, žudėsi Pilėnus gindami. Pavasarį Punioje degėm ugnį, traukėm liaudies dainą minėdami tuos, kurie "vardan Tos"...

Kiek kažkieno vargta, kad šiandien stovėtume tvirtai ant žemės ir tarnautume tik sau, ne okupantui. Gal dėl to ir keliaujame, kad tai patirtume. Gal dėl to ir patiriame, kad keliaujame. Gal dėl to Ažuolas niekada ir nebuvo pigi turizmo agentūra.

METRAŠČIO ŽOPI

Tai buvo žygelis per kurį išmokom meno grakščiai įkišti koją į balą, kartais net nejučia. Nieko nematėm tik medžių šakas ir priešais tvyrančias peiškes. Ėjom dauk.

Iš naujokų žygello Aukštadvaryje

Popiet dangus prakluro, tad plėtavom po lietsargių prie Itališko restorano - padavėjai skersai žlūrėjo kai pradėjom savo dešras traukti, bet neišvarė ir net arbatos atnešė (gal Kuršių Nerijoj irgi uždrausta gąsdinti turistus?:)

Iš pasivažinėjimo dviračiais pajūryje

Orientuojantis nepakako vien mokėt naudotis kompasu. Praverė ir saviginos sugebėjimai bei apsukrumas, mat varžovai įkyriai persekiojo ir užpuldinėjo.

Kadangi mūsų komanda vadinasi „Ile kur nebėga“, tai ir nebėgom, išskyrus štuos atvejus: kai pasidaro šalta, kai kas nors vežasi, kai kelias labai lygus. Kadangi oras buvo vėsokas ir beveik visą kelią kas nors vlyosi, tai....

Mindaugas labai pyko už alaus bambalį kurį išmečiau lauk per orientacinį sumaišęs su šlapimu. Visą vakarą ramybės nebuvo, ant sąžinės gulėjo.

Iš uždarymo

Taip patampė, kad neatlaikė kai kurių kelnės, sublinkauliai ir kitos atsikisėjusios vietos.

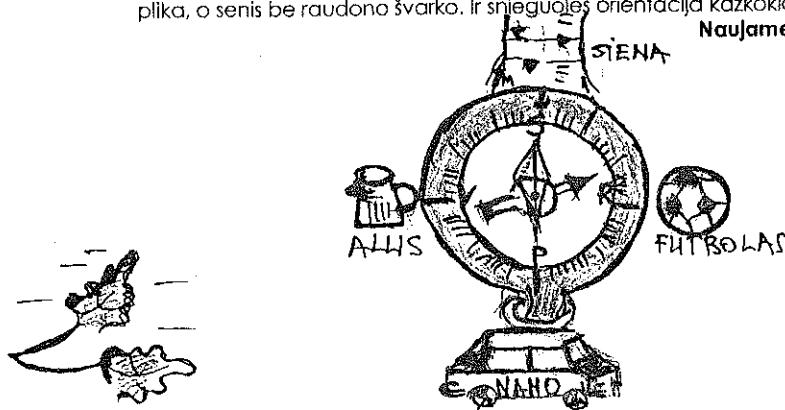
Iš Kalėdų

Išgėriau alaus, pažaidžiau futbolą, išgėriau alaus, užlipom į sieną, išgėriau alaus, dar biškį išgėriau alaus, palošėm bulvę, išgėriau alaus ir Aurimas sako: „važiuojam namo“. Buvo linksma @ Vat tokios va turi būti sporto šventės!

Sporto šventė

Ateina Nauji metai – pasirodo senis su snieguole, tačiau jie kažkokie keisti: snieguolė plika, o senis be raudono švarko. Ir snieguolės orientacija kažkokia keista....

Naujameį sulinkant

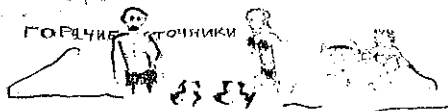
Žygis buvo nepakeliamai sunkus, tiek dvasiškai, tiek fiziškai... Iš pradžių ramiai tarkavom užpakaliais pilikalnių šonus, mėgavomės sniego voniomis, gairinom veidus vėjo gūšiais. Kol neatlėkė išganytojas Mindė su gerąja naujiena, kad ten kur leidžiasi saulė yra Marija su švėstu vandeniu, o ten kur teka mėnušis laukia pirtis su šašlykais. Ir prasidėjo kryžiaus keliai: Audrius pamatęs šventą miško dvasią apipylė iš nuostabos keiksmožodžiais ir nusiėmęs slides pėdino ieškodamas Marijos, o Dovilė su Vilma pamalčėžiai visą kelią bučiavo sniegą... Atsigėrus švento vandens, visų nuodėmės ir ydos buvo atleistos ir pašalintos, prašvito protai ir patraukėme tamsoje per laukus ir kalnus, maitinami Mindės pažadais netrukus pasiekli laimės žiburį... Nepakeliamai sunku buvo persivalgius šašlyko iškėsti pirties karštį, paskui dusti priešildytame kambaryje, neturint jokių šansų atsikelti anksčiau negu 11 valandą. Sočiai paprietavę, iščiuožėme ieškoti, viešinių nepadoriai vadinamo kalno iš B raidės. Pakeliui išbandėm begalę tramplynų, prisiziūrėjom olimpinių vaizdų ir akrobatinių triukų. tad pasiektas tas Pypkalniš nebeatrodė toks baisus. Išsukinėjom rankom ir kojom, atitrankyltais smegenais ir užpakaliais, grįžom laimingi namolio.

Nuo šventinio Vyštyčio kalnų

Šeit ato, y tunc jest take
kerod - gar aile iskozdikal
Tara buze ty
manozemne i vabo
takos

... Но сто ребича достачно žudo?

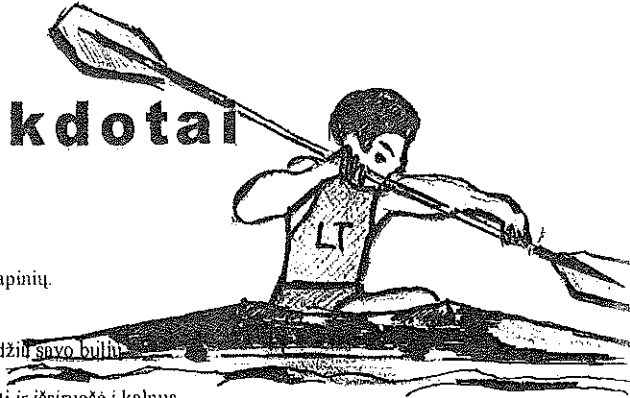
NAUJOKŲ žygelių prisimenant...:)

Ne viską pamenu tai vietovardžius ir t.t. teks kažkam kitam įrašinėti. KTU naujokų žygelis man buvo pirmoji pažintis su Ažuolu. Atviraiariant visi žygiai man asocijavosi su girtuoklystėmis ir girtuomiais prie laužo todėl svarsčiau imti ar neimti sumanes iš paskutinio mano žygio po dzūkiją. Vis dėlto kažkodėl tas gelsvas skystis pasirodė prarūgęs ir vietoj šaltos samanos į temosą susimedčiau ledų, prisipirkau snikersų ir jogurto ir išlėkiau stotin. Ten autobuso jau laukė drūti vaikinai ir sportiškos merginos - sunku bus nusprendžiau. Nužudys mane gėrimų dozės. Visa laimė, kompanionai pasirodė visai linksmo būdo - kai paklausiau, kur važiuojam, pasakė į Balbieriškį. Ir šis šposas buvo visai rimtas - po kokio pusvalandžio jau stovėjome prie Balbieriškio bažnyčios. Gėrimai vis dar neprasidėjo ir mes patraukėme į Pautemunio pievas. Aplankėme apleistą kapines. Kaip maži bado iškamuoti Afrikos vaikai džiaugėmės ten radę obuolių. Kaip ir viskas taip tui ir juokinga vėliau atrodė, nes obuolių visokiųjų spalvų ir skonių veidelių rasdavome vos ne ties kiekvienu posukiu, kampu, žingsniu ir t.t., ir jau po poros kilometrų šios kultūrinės obuolių degustacinės kelionės suvokiau, kad apie obuolių skonio ypatumus pradėtu suvokti viską - jie buna laukiniai, naminiai, raudoni geltoni, rūgštūs saldūs ir t.t... Taip pat patyriau kad jeigu obuoliai nelenda tai reikia paskanuoti laukinių slyvų ir vėl galima valgyt. Nors aplinkui buvo daugiau negu reikia šio gantos turto, bet netgi sustojus pailsėti geraširdiškai kaimiečiai mum nešė krepsiais obuolius. Bet mes, kaip tikri keltariai, traukėme toliau, nes kaip supratau is kalbų, vietoj to, kad perbristume Nemuna, jį ruošėmės apeiti. Kadangi tai rimtas užsiėmimas ant piliakalnio (nežinau pavadinimo), sušokome ir vos nepaukojome dievams vienos naujokės. Ji linksmi sau riedėjo bėgales obuolių - raudonų, geltonų, spalvotų. Rūgščių ir saldžių. Jų buvo tiek, kad net atlikinėjome eksperimentus su arkliais - šerėme iki pasiutinimo juos obuoliais - kol puto iš nasrų tekėt pradėdavo. Bet visa laimė, kad net ir pasiutęs arklys išlieka geraširdis gyvūnas ir leidžiasi glostomas ir visas pasiutimas pasireiškia tuo, kad šlamščia obuolius iš rankos kaip pasutęs - tik duok! - nes obuolys skanus reikalas. Bet reikia būti atsargiais, nes einant tolyn pasireiškia žiaurioji arklių prigimtis - jie dar ilgai žiūri pavymui ir savo liūdnais žingsniais prašyduoti obuolių dar, kad jei jie pavyzdžiui žiūrėtų perkieše tai širdis sprogtų, kaip graudu be gulo. Todėl niekada nešerkite daugiau kaip keturių arklių - sudraskys širdį, kaip mažą vaiką. O gal jie buvo linksmų plaučių ir žiūrėjo, nes atrodėme kaip ir jie tikrai keistai - jie sau atsipalaidavę šlamštė mūsų obuolius, mes kulniavome Puntis šilo link, kai žmonės laukuose aplinkui, laukuose tikraju to žodžio prasme arė - kasė bulves, vežimnis veže mėsą ir bent aš tai ant akmenų vengiau lipt - žinia darbymetį ir akmuo kruta... Kas keisčiausia visoje visuotinėje manijoje nukaskime bulves matom vienintelį traktorių - bet ir tam kažkas nunovė vieną vėkšrą. Nejuokas! Aplink mėtės bambaliai ir miorūkos (dar daug reikės keliaut kol viską suprasiu). Bet mes nedarėm problemų iš globalių problemų ir linksmai sužadė dar keletą ritualų (deja jau prie manęs merginų nuo piliakalnių nemėtė) pasiekėm Puntis girinkiją - ten pasivaikščiojom po pasakų parką. Apžiūrėję liaudies meninkų drožtą mikimaužą, bei kitus lietuvių liaudies stebuklus, pakliuovom Puntis šilam. Ten ir supratau ką ten Baranaukas rašė apie šilę: miškan einu, kad net širdį veria (taip ir mirė kalba). Elniai uždaryti, ant lietuvių didvyrių pilkapių ganos - kažkas sakė, kad ir stumbrai kažkur samanos graužia. Bet kaip tėvynės vaikas, nedrystu svarstyti ką jie privalę ant jų pilkapių daro. Na bet liūdnos godos tuoj pat baigės, nes prisijungė dar pora laukusių žmonių. Kurėm lauzą, vitėm košę, leidom dainą. Ir nors paprastai viskas kitose mano žygių istorijose blaiviai nesibaigdavo, bet kažkaip pasirodė, kad nei aš savęs, nei manęs nebūtų suprātę su samnės buteliuku. Saldžini miegojus apie laužą ir bejo. Ryte pasigrybaudami patraukėme link partizanų bunkerio, kur kažkada tokie kaip mes tėvynę bandė gelbėti. Gal it trūko vakarykščių obuolių pilučių palaukit, bet mūsų kuprinės vis dar pilnos buvo jų, bet ir pats šilas tikriausiai tam ir buvo padarytas ir mus kažkas į ten pasiuntė, kad suprastume, kad ne vien obuoliais žmogus gyvas. Gražu nerealiai. Dar aplankėme aukurą. Medžius pavadintus valdovų vardais, grįžom prie girinkijos ir išsikirstėm - kas linkt autobuso, kas mašinom, kas tranzais namo. Pakeltui pavezusios Balbieriškio merginos klausinėjo, kodėl visį taip mini Balbieriškį? Gal, kad bažnyčia graži? Bet juk bažnyčia kaip bažnyčia? Po to pavėžė klaipėdiečiai studentai ir tardė kur aš klajoju para dienų? Ir aš, nors ir neduog išmanydamas, pasakojau kiek galėju kas tas Ažuolas, nes visgi smagu kažką pasakoti kai tau pavydi. O po to kaip dainoj - jų akys blizgėjo, o už langu tyliai švilpė pravažiuotas Balbieriškis ir obelys apleistose kapinaitėse, kažką apie tai, kad kas, kas bet vienas didelis žygis - ką veikti po paskaitų baigės.

Tomas

Anekdotai

Turistas klausia vietinio gyventojo:

– Kur mums geriausia pasistatyti palapines?

Vietinis gyventojas:

– Geriausia pievos gale, ten jau stovi keletas palapinių.

Turistas:

– Ar čia yra kokių nors vietinių pramogų?

– Taip, vieną kartą per savaitę, į tą pievą aš išleidžiu savo bulių.

Namisėda didmiesčio gyventojas nutarė pakeliauti ir išsiruošė į kalnus.

Nuostabus vaizdas, nuostabus oras tik staiga jis ima skųstis kelionių vadovui:

– Man sunku kvėpuoti.

– Bet juk čia pats gryniausias oras.

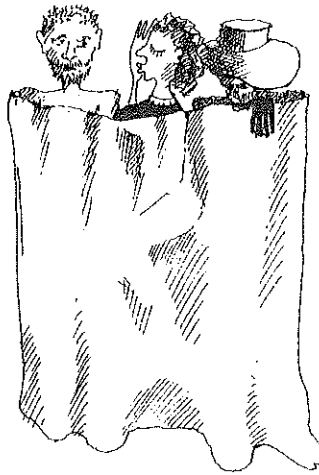
– Tas ir yra, kad aš pripratęs matyti, ką įkvėpiu.

Styra: Dovile, tavo pečiai labai platiš!
Dovile: Kad aš ant šono gulu

Petriukas klausia tėvelio:

– Tėti, ar Anglija yra toli?

– Užsičiaupk ir irkluok!

Eina per taiga du turistai. Sutinka čiukčių ir klausia:

– Kur čia artimiausia parduotuvė?

– Eikite to kalno link, o antradienį pasukite į kairę.

Gelbėjimo stotis Maljorkoje. Gelbėtojas per garsiakalbį:

– Valtis numeris 99, skubiai plaukite į krantą.

Kitas gelbėtojas sako pirmam:

– Tai, kad mes turime tik 80 valčių.

– Valtis numeris 66, ar jums kas nors atsitiko?

Sėdi baidaristas ant Uksunjoki kranto ir žvejoja. Priplaukia

alkanas poliarinis krokodilas ir sako:

– Tai nekimba ne velnio, ka, žmogau?

Žmogus:

– Jo, nekimba, visiškai tupikas tas Uksunjoki aukštupys...

Krokodilas:

– Jooooo, ahha... Eitum tu geriau pašimaudyti.....

Nemokėjo Petriukas sakyti skaičiaus trys. Nuėjo į parduotuvę ir sako:

– Duokit keturias bandeles, vienos nereikia.

Idet Zapodlo po trope. Smotrit, palatka stoit. Nu, on odnu otyvazhku otyvazal, druguyu otyvazal, tret'yu otyvazal. Palatka stoit sebe i stoit. Nu, on voobsche vse pootvyazyval - a stoit i stoit palatka. Nu, interesno stalo. Zaglyadyvaet - a tam Pofig sidit.

Skelbimai

Parduodu katiną 2m. amžiaus.
Bijo žmonių, neišrankus maistui,
namo grįžta ne kasdien. Kaina
sutartinė

Ieškau pirties prižiūrėtojo.
Pirtis yra Prūsijos glūdumoje.

Nemokamai darau šukuosenas
pasiklydušiams keliauninkams.
Perkūnijus Žaibinis

Parduodu 200m. spygliuotos
tvoros.
Ežys

Perku sveikus kojų pirštus.
Sumokėsiu kiek reikės.
Patyrusi žygeivė

Skubu!
Noriu išsinuomoti tylų kamą šiąnakt ramiam
miegui. Galiu atsiskaityti grynais arba natūra.
Pavargus žygeivė

Noriu nukeliauti į Kačiatką.
Ieškau bendraminčių.

Degustuojū alų, skaldau malkas,
parduodu Motorola V574.

Pažinčių skyriui:
Noriu susipažinti su vaikinū
ažuoliečiu po senuoju
ažuolu ir praleisti naktį
miške.

Perku gerą orą savaitgaliais.
Žygeivis

Parduodu prisiminimus ir ašaras
apie tai, kaip buvo gera anksčiau.

Keičiu naujokės
neišmanymą į šiltą
miegmąišį.
B.

Ieškomas plotas Naujamečiu ir
Kalėdų šventimui. Privalumai
pirtis.

Ieškau draugo baidarėje šuoliui nuo
tilto.

Ieškau gyvenamo ploto
dangui, po žeme neradau.
Siūlyti įvairius variantus.

Mastymas – tai išmastymo būdas.
Profesorius

Atsibodo mokytis!

Ieškau žmogaus, kuris pakeltų į
dangų.

